

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

var selv inde på, at dette jo er behæftet med vanskeligheder; der er nu meget få ting, der ikke er behæftet med vanskeligheder. Det har været drøftet meget, og der kan siges noget både for og imod. Jeg tror alligevel, det er vanskeligt at støtte tidskrifter, fordi det let bliver til, at man kommer til at støtte dem i en periode, hvor de måske ikke ellers ville kunne bestå. Jeg synes i og for sig, at det var en god ting, hvis forlagene her i landet satte en ære i at være med til at støtte de skiftende tidskrifter; men det er også et spørgsmål, om ideen i disse intellektuelle, avancerede tidskrifter ikke er den, at de har en kraftig livsperiode, og så kan de gå ind og nye komme til.

Fru Gunhild Due spurgte, om man ikke kunne støtte de gode film. Det gøres i stor udstrækning allerede. Efter filmloven kan der gives kvalitetspræmier som bidrag til gode danske film, og der er også lovhjælp for, at de filmudlejere, der gør en særlig indsats for at få gode børnefilm frem, kan præmieres. Jeg kunne godt sige i forbindelse med børnefilmen, at jeg tror, det er meget vigtigt at støtte det gode børneteater; det at være i børneteater med sine egne børn giver jo en dobbelt fryd. Jeg tror, at det også langt ind i de voksnes verden kunne vække en begyndende, ny forståelse for teatret dér, hvor denne forståelse ikke er vågen, hvis vi overalt i landet havde virkelige kvalitetsbørneteatre. Der er jo private, der arbejder med det, også her i byen — en glimrende indsats rundt omkring, men under elendige vilkår, og jeg har endnu ikke fundet udvej til at støtte det arbejde, som bl. a. Vibeke Gårdmand gør.

Skolescenen har det også vanskeligt, men skolescene og børneteater er noget meget væsentligt, fordi de får fat i menneskene, medens de har hele modtageapparatet åbent. Jeg tror, vi skal se at gøre så meget som muligt på den led.

Vi har også i kulturministeriet støttet den megen aktivitet, der lykkeligvis udfoldes i disse år på teaterområdet, vi har både støttet Fiolteatret og Boldhusteatret, den morsomme, eksperimenterende gruppe i Århus, og det helt avancerede eksperimentalteater, der foregår oppe i Holstebro, Barbragruppen. Det er netop et arbejde,

der gøres på den led, som hr. Lembourn var inde på: at der er en mand med exceptionelle evner og tiltrækningskraft, som laver noget, og ud fra det går der en atmosfærisk virkning, som jo er meget stor.

Der blev rejst spørgsmålet — det var vist fru Gunhild Due igen — om at få billederne ud. Jeg har også en gang næret den tro og yndet at gå rundt at sige, at det var jo kedeligt, vi havde et kunstmuseum, der syntes, det var morsommere at have billederne nede i kælderens end at have dem ude blandt folket, men der gøres jo en meget stor indsats for at få billeder ud. Den specielle idé med at få dem ud på hospitaler, og jeg mener på så mange institutioner som muligt, synes jeg er udmærket.

Der er planer nu om at få billederne, der er indkøbt af statens kunsthøj, ud og rundt i landet, så folk kan se, hvad det er, de giver deres penge ud til. Det kan jo godt være, at der også vil komme et lille skvulp af vrede fra nogen, der siger, at det ville de minsandten ikke have været med til at købe, men dér kunne man jo godt sige, når der tales om kunsten, der forarger, at der er jo to slags forargelse. Jeg kan huske, jeg havde engang en fyr med til en Kleedstilling; han var hvidglødende forarget, rasende over, at jeg havde hevet ham med, men han sagde lang tid efter: jeg har ikke kunnet få det ud af hovedet. Det var altså en ægte forargelse, der arbejdede videre inde i ham.

Værre er den forargelse, der lukker opfatteapparatet til. Nu er Rifbjerg nævnt her, så jeg kunne da godt have lyst til at fortælle, at jeg har fået uhyre mange breve i anledning af den ejendommelige bemærkning, jeg engang kom med om Rifbjerg og Grundtvig, og som jeg i øvrigt mener. Forargede Grundtvig ikke? Er der ikke et dybt moralsk sigte i Rifbjergs digtning? Vist er der så. Men jeg har prøvet at svare alle disse mennesker, og til én gjorde jeg mig særlig umage og sagde: prøv at læse det og det, og så sagde jeg nøjagtigt, hvor det stod, hvorefter jeg fik et fnysende brev tilbage: det kunne da aldrig falde mig ind. Det er den gale form for forargelse. Hvis det blot kunne lykkes os i fællesskab at føre en kunstpolitik og skabe et kulturelt klima, der gjorde, at det væsentlige skete mellem mennesker, at vi ikke er bange for at være bange, at vi bare åbner os for hinanden og